

דברי הכפר

ציור לוגו: דודו פלמה

חודש כסליו

הוא חודש התלמים
לפי אחד הפירושים "כסלו" הוא תלם, וחודש כסלו הוא חודש
התלמים. בשנים כתיקנן, עיצומה של עונת הגשמים היא בחודש
כסלו, וכפי שנאמר בספר עזרא על כסלו:
"והעת גשמים, ואין כח לעמוד בחוץ". לפי זה בא השם "כסלו"
לרמז על התלמים שנחרשו בשדות בחודש כסלו, או בסמוך לו,
ועל המים הזורמים בהם ומרווים את הזרעים.

אמן ! כן יהי רצון.

גיליון מס' 2490 ו' בכסליו תשע"ח * 24 בנובמבר 2017

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

פִּינֶת אִיסוֹף הַחֲדָשׁוֹת

הרהורים על פירורים / מיכל אשחר

לחזור לכתוב פירורים, זה מכניס אותי להרהורים. כמה זמן עבר מאז הפעם האחרונה שכתבתי? לפחות שלוש שנים, נראה לי. לא חשבתי שאחזור לזה, והנה, מעיין ביקשה, ולמעין אפשר לסרב, ברור, אבל טיפה יותר קשה, כשמוקירים תודה על כל כך הרבה דברים טובים שקורים כאן. אז חושבים עוד טיפה, ומגלים להפתעתי שמדגדג קצת באצבעות, ואז אני מוצאת את עצמי אומרת, אפשר לנסות, והנה אנחנו כאן (ביום רביעי בערב, חלק מהסבב).

וההרהורים, מה הם אומרים? מה נשתנה. כל כך הרבה נשתנה. הקיבוץ השתנה, השתניתי אני. השתנתה משפחתי: הפעוטות הפכו לילדים, ולמשפחתנו הצטרפו שוב שני חתולים מהממים. וכמובן הבית שלנו, עם הסגול בחלונות. אבל זה מרגיש יותר מזה. כאילו העולם כולו עבר שינוי. כאילו אימפריות קמו ונפלו וקמו, ויותר מנשל אחד הושאר מאחור, והכל לטובה.

לשבת שוב לכתוב פירורים, זורק את התודעה שלי לפעם הקודמת שעשיתי את זה. אני רואה עצמי יושבת בבית ההוא, בערב, וכותבת, ומתחוויר לי באופן ברור כל כך, מי שכתבה אז זו לא מי שכותבת היום. אז מעניין איך זה יהיה.

עד כאן הרהורים חופרים. ולענייננו:

פירורים מתעוררים

הגשם עבר פה ושימח את הלב ואת האדמה שצמאה כל כך. זה היה קצר מדי, ונקווה שהפעם הבאה תבוא הרבה יותר מהר וגם אם אפשר, אלוהי העננים והטיפות, פשוט יותר. אמן.

כמו פטריות אחרי הגשם, וביזמת הורים, צצו בקיבוץ חוגים לילדים: קראטה לילדי הגן, קונג פו לילדי כיתות א' – ג', וריקוד לילדות הגן. החוגים מתקיימים במקלט תנועה (ליד החניה והגנים, איפה שהמטוס), שזכה השבוע לקבל מזרנים חדשים ואיכותיים, שיאפשרו לילדים להתאמן וללמוד בביטחה ובהנאה.

עוד מקום שהתחדש השבוע הוא לב הקיבוץ, שקיבל בשעה טובה מאוד ומוצלחת מזגנים חדשים שמאפשרים לכולנו ליהנות ממנו גם בקיץ ובחורף ולא רק באביב ובסתיו. צינורות המזגנים נראים אמנם כמו שאריות של תפאורה מוצלחת מפורים, מן לועות של תולעים ענקיות, אך מתוכם פורץ אוויר חמים ונעים שגורם לרצות להישאר בפנים.

ביום שלישי בשעות הערב נהרו אל לב הקיבוץ נשים מגילאים שונים, שהמשותף לכולן – רצון להתחדש בבגד חדש (זאת אומרת משומש במצב טוב) בחינם, ונכונות לפשפש בערימות. מדובר במסיבת החלפת בגדים, אירוע סופר אקולוגי וסופר קהילתי. הרוב הגיעו עם שקית ניילון אחת או שתיים מלאות בבגדים שפעם אהבו והיום מחכים למישהי אחרת שתאהב אותם, ויצאו עם כמה בגדים חדשים מדליקים (או סתם נוחים, זה הרי בחינם) ועם חיוך על הפנים. מחכות לפעם הבאה!

ואחרון לגבי לב הקיבוץ, ידיעה שהוצנעה במדור משבוע שעבר, אך ראיתי לנכון להבליטה כאן עקב נגיעה אישית לעניין – לאחר ניסיון מוצלח, כדורי הפלאפל המעולה המוגש בארוחות הערב בבית הקפה הם מעתה ללא גלוטן, היפ היפ הוריי! רק שתדעו לכם, נמנעי הגלוטן שנחבאים ביננו.

גם בפאב קורים דברים: בשבת הבאה תתחיל סדרת הופעות מוזיקה בפאב בשבתות אחה"צ, וכולם מוזמנים. ההופעה הראשונה: מחווה ללהקת ה"גרייטפול דד" בעברית (כולל שיר על כפר הנשיא!). כל הפרטים בלוח האירועים שבאתר הקיבוץ מארגנים: מאור ראובניוב ורוני וגנר.

מעברי החיים:

מזל טוב לתמנע ונמרוד פלמה ולכל המשפחה המורחבת על הצטרפותה של הבת החדשה למשפחה, איחולי נחת, שמחה בריאות והנאה.

מזל טוב לפלא נויפלד שחגגה השבוע (יום ה') בת מצוה. מאחלים לך הרבה בהצלחה, הנאה, הגשמה וכל הברכות שאת מבקשת לעצמך.

ובתחילת השבוע התגייס ניצן וייסבקר לצה"ל, לאחר שסיים שנת שירות בחווה אקולוגית חינוכית. ניצן עובר מחיי הקומונה הצבעוניים (אני משערת) לחיי החאקי, ומתחיל את דרכו כחייל. שיהיה בהצלחה ובקלות ועם חוויות חיוביות ומצמיחות.

איחולי החלמה מהירה לשלושה מחברינו המאושפזים כרגע, השמות שמורים במערכת, שולחים לכם חיזוקים ואנרגיות חיוביות.

לסיום המלצה משמועה על בית קפה חדש במתחם גליליון, קפה נמרוד, על שם נמרוד שגב שנפל במלחמת לבנון השנייה. המקום כרגע בהרצה, הפתיחה הרשמית בקרוב, ובימי חמישי בערב יהיו הופעות מוסיקה חיה. חבר'ה שהיו אומרים שהמקום מומלץ ביותר. ואם כבר אנחנו שם, אז המלצה אישית חמה (תרתי משמע) על החמאם במלון גליליון. לחובבי הז'אנר, שווה מאוד לנסות.

עד כאן להפעם, בטח יש עוד המון פירורים שלא שמעתי עליהם, בפעם הבאה - תספרו לנו! אפשר להעביר גם לשושנה העורכת, שמעבירה לנו. שבת שלום ומבורך.

פצ'מות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

אז מה היה לנו השבוע בלב הקיבוץ:

- ביום ראשון התקיימה ברית לאיתן בנם של עודד מנהל הקבוצה של המכינה בכפר הנשיא ולעדית שהיא מנהלת הקבוצה בקיבוץ ברעם. נערך טכס מרגש על ידי מוהל שעובד כרופא בבית חולים זיו, ושירה שטיינר אפתה עוגה מדהימה לברית. האורחים שהגיעו מרחוק (מירושלים ותל אביב) התרשמו מאוד מלב הקיבוץ.
- ביום שני נפתח לב הקיבוץ לכל מי שחפץ בחברה טובה מלווה בפלאפל, בקפה ועוגה, ומי שמאוד רצה קיבל גם בירה צוננת.
- באותו הזמן שכל הטוב הזה התרחש, צפו הילדים בהצגה נחמדה על מיחזור.
- ביום שלישי בערב התקיים בלב הקיבוץ ערב נשים והחלפת בגדים הגיעו עשרות נשים והיה ממש נחמד. תודה לסיארי שיזמה.
- ביום חמישי הפך לב הקיבוץ לאולם אירועים לבת מצווה לפלא ולבת כיתה שלה מיקה. מזל טוב לפלא ורותם נויפלד למיקה ולכל המשתתפים!
- ביום שישי בבוקר בשעה 9:00 תתקיים במועדון פגישה בנושא פינות חמד שמארגנת קרני פוקס. כיבוד יוגש וכולם מוזמנים לשמוע ולהשמיע.
- לכבוד החורף שהגיע אנחנו מפעילים מזגן אחד, שמחמם באופן יוצא מהכלל את החלל בלב הקיבוץ. ממש נעים לשהות בפנים ותודה לאלברט שחיבר לחשמל. ובכלל תודה לאלברט.
- בשבת 11/25 בשעה 11:00 תתקיים בלב הקיבוץ מכירת חיסול (בעיקר של בגדים וספרים).

ומה בשבוע הבא?

-
- ביום שני 11/27 נפתח את לב הקיבוץ בשעה 16:00 להורים וילדים (ולכל מי שמעוניין) ומהשעה 17:15 נתחיל להגיש ארוחת ערב חמה. אפשר לבוא גם בשעה 18:00 ואפילו גם בשעה 19:00 ועדיין למצוא אוכל חם. אנחנו לומדים מהר את הכמויות הנחוצות ועושים מאמצים גדולים שלא יחסר אוכל גם לאחרונים.

- ביום שלישי 11/28 יפתח לב הקיבוץ בשעה 16:00 ובאותו זמן אפשר יהיה לשבת במועדון/בית קפה לקפה עם עוגה ועם בירה.
- וביום חמישי 11/30 לב הקיבוץ יפתח בשעה 16:00 ומהשעה 17:15 תוגש ארוחת ערב בבית הקפה (במועדון). אפשר לבוא גם רק בשביל קפה או תה ועוגה. כו-ל-ם מוזמנים! בואו!

מעין ורחלי

בעיראק הנשים בילו את מרבית זמןן במטבח. המטבח היה הממלכה שלהן, וכמו בכל ממלכה, גם לממלכת המטבח היו חוקים ברורים משלה. מבודדות וסגורות בתוכן, בין מכורח ובין מרצון, לעתים היו מנועות מלדבר ולהסגיר את צפונות לבן. הדרך היחידה שבה יכלו לדבר היתה באמצעות האוכל. דרך האוכל הן הביעו את רגשותיהן: אהבה, כעס, שנאה ופינוק. על כן המאכלים קיבלו משמעות של דרש, ולא רק של פשט. הסמבוסק לא היה סמבוסק סתם, אלא צפן בחובו סודות ורזים. הקובה, המתובלת בתבלין עלום, לחשה: "אני אוהבת אותך".

גם היום סוד-הכימיה של האוכל עדיין לא פוענח עד תומו לדעתי. זה פשוט מדהים, איך מזון יכול לנווט את ספינת הרגשות שלנו, לגרום לנו למצבי רוח בכל רובדי הקשת הרגשית: לשמחה, לאכזבה, לתסכול, לאושר עילאי ואפילו לאובדן שליטה. רציתי לחפש בספרים את התשובה לשאלה: כיצד לאוכל יש השפעה גדולה כל כך על חיינו הרגשיים. "

מיכל חזון.

הדרך היחידה לדבר היא דרך האוכל

הפ'נה הקריאה

מיכל יודאיקין נטורופתית

קצת על מטפלת שטח

אני רוצה לנצל במה זו, לכתוב תחת הכובע המאוד קטן האחר שלי וקצת לשפוך אור על תפקיד מטפלת שטח כאן בכפר הנשיא. התפקיד נוצר לפני כמה שנים מתוך התבוננות בקיבוצים אחרים שמחזיקים במשרה כזו, בכדי לתת מענה לאנשים הנמצאים בבית וזקוקים לעזרה/תמיכה מסיבות רפואיות ו/או פיזיות כאלה או אחרות.

בהרבה מהקיבוצים, שברובם מצבם הכלכלי טוב מאוד, זוהי משרה מלאה, שמאפשרת נוכחות גבוהה. המשרה הזאת בכפר הנשיא מעולם לא היתה משרה מלאה אלא חלקיק משרה, כדי לאפשר מענה כלשהו לאותם אנשים, בייחוד מבוגרים שאין להם מי שיתמוך בהם. שאין להם משפחה בקיבוץ או באיזור או בארץ או לפעמים גם בכלל לא.

כל מי שמעורה במאזן הכלכלי של הקיבוץ (מקווה שיותר ממני) מבין שאין כאן עודפים ואין כספים מיותרים. היתה כאן באמת מחשבה וראיה קהילתית כדי לפחות לתת מענה, אפילו קטן, לאותם אלה שבאמת צריכים.

לצערי המשרה הזאת הולכת ומצטמצמת מדי שנה, עקב המצב הכלכלי והדרישה מכל ענף לצמצם. אותה משרה חשובה מאוד נתפסת כדובדבן שבקצפת, שהרי אנחנו כבר קיבוץ מופרט וההשתתפות הפרטנית הזאת, פחות ופחות מתאפשרת.

יאמר לזכות נורית אורן, שכיהנה בתפקיד מנהלת אגף בריאות ורווחה עד השנה, ולא יילת מרום שתפסה את מקומה, שהן רואות את חשיבות המשרה ונלחמו/ת כל שנה מחדש, כדי לאפשר להחזיק באותו חלקיק משרה שעדיין קיים.

כיום משרה זו עומדת על בערך שמינית משרה, ואני מציינת זאת כדי שכל מי שקורא יבין, כמה מעט מתאפשר בתפקיד זה. כרגע בהגדרה, המשאבים מופנים בעיקר לחתך הגיל המבוגר, בעיקר מי שנמצא כאן ללא עזרה ומשפחה, וכמובן כל מה שמתאפשר מעבר לזה-נעשה באהבה. אני כותבת את הדברים מפני שאני נפגשת בהמון אי הבנה ו/או ציפיות מהכותרת-'מטפלת שטח',

ומוצאת את עצמי מתנצלת פעם אחר פעם, על שמינית המשרה ועל הזמן שלא מאפשר.

חשוב לציין שהמעבר להפרטה, יש בו משמעויות והשלכות רבות והרבה האנשים, תושבים, חברים, בנים לשעבר, לא מפנימים זאת.

כולי תקווה, שכפר הנשיא ימצא משאבים ו/או רעיונות יצירתיים לדאוג לאלו שנקלעים למצבים כאלה ואחרים, המצריכים עזרת קהילה. יש היום כמה אנשים נפלאים, שבהחלט נותנים מזמנם וחום ליבם, ועושים עבודת קודש בהתנדבות, אבל לא מספיק מהם.

אם מי מכם מרגיש שיש צורך בשינוי, שיפור, אתם מוזמנים לפעול כחלק מקהילה ולתת מליבכם באמירה, עשיה, רעיון, כדי לשפר/ לשנות את המצב כך או אחרת.

רק בריאות. באהבה מיכל.

הזקן השלישי / מאת יהונתן גפן

..... מדינת רווחה ניכרת על ידי הטיפול בילדים ובקשישים, אנחנו מדינת מצוקה ועל הפנים. החמלה שהולכת ואוזלת מהעולם המערבי, כבר לא גרה כאן יותר. בשנותי באמריקה תמיד אמרתי שאצלו לעולם לא יהיו כל כך הרבה חסרי בית ורעבים ללחם כמו באימפריה הקפיטליסטית, שפשוט נתנה לזה לקרות. בביקור בסן פרנסיסקו, בדרך מהמלון להרצאה, הייתי צריך פשוט לדרוך על הומלסים ומבקשי נדבות כדי להגיע לביתו של יהודי עשיר יותר מקורח ומאהוד ברק ביחד. בהרצאה נשלף לי פרץ פטריטיזם בלתי מבוקר: "אצלו, אם יהיו כל כך הרבה חסרי בית ועניים, אנשים ייצאו לרחובות, יארגנו הפגנות בכיכרות..."

יהונתן גפן, 'הזקן השלישי', פורסם באתר nrg בתאריך 23.3.09

מפי הטף / רותם הלפר

ילדינו וילדותינו החמודים והחמודות, מפזרים פניני חוכמה לכל עבר. החלטנו שכאן זה המקום המושלם לשתף אתכם, קהילה יקרה, בחוכמתם. בתקווה שתיהנו ותרוו נחת כמונו, ההורים הגאים.

אמא של יהל במנולקר (בת 4) עובדת כגננת בגן בקיבוץ עמיעד.

יהל תוהה: "אמא, למה את בגן שלך ולא בעבודה?"

לתמרה דה-רוזן (בת 3) נולד אח חדש ואמא חזרה איתו מבית החולים. לקראת שעת ההשכבה, תמרה אמרה לאמא: "אמא, לכי לפח הזבל, אבא ירדים אותי".

גידי חייט (בן 5) היה בטוח שלקופאית במרכולית, קוראים "שלם", כי אנחנו כל הזמן אומרים שצריך ללכת לשלם.

גבריאלי איילון (בן 2.5) ביקש ללכת לשירותים ואמר שיש לו פיפי. לא יצא לו, אז הוא אמר לאמא: "לא יצא לי, זה סגור".

נטע אורן (בן 4.5): יהב כמה זה $12+11$?

יהב אורן (בן 6): נטע, אתה שואל אותי שאלות שאפילו אתה לא יודע את התשובה שלהן!

נטע: נכון. אמא כמה זה $12+11$?

אמא: 23

נטע: יהב, איך אתה לא יודע? זה 23! באמת...

רות בונדי איננה / דודו פלמה

רות בונדי, למי שזוכר, כתבה הרבה שנים בעיתון "דבר" (עד שנסגר) שאהבתי מאוד לקרוא את מאמריה, ובכלל אהבתי כמעט כל מה שתרגמה מצ'כית וכתבה. הקול שלה היה מאוד ייחודי ושפוי ומלא הומור והייתה לה השכלה מאוד רחבה והסתכלות רכה והומנית על העולם, זאת על אף היותה בוגרת אושוויץ. לפני שבוע הלכה לעולמה בגיל 94. את הדברים האלה כתבתי לזכרה:

אחד אחד ובהשקט הם מסתלקים להם ומשאירים אותנו לבד עם כל מעשי האיוולת והזדון שהטיפשות האנושית יודעת לעולל.

רות בונדי הלכה לעולמה מעולמנו הקשה והמתנכר בגיל 94. בוגרת אושוויץ, עיתונאית, סופרת ומתרגמת ואישה בעלת חוש הומור נדיר. עד היום אני מתגעגע לטור שלה ב"דבר השבוע". לפני שנים כתבה מאמר שנקרא "בשם העתיד" ואני רואה בו במידה רבה את צוואתה. בשמה של רות בונדי שאיננה עוד ובשם העתיד של כולנו:

"בשם העתיד

לכבוד נגידי השואה, אדונים נכבדים. אינני מעיזה לדבר בשם המתים, ובשם השורדים אינני מוסמכת לדבר. אכתוב רק בשמי, בוגרת אושוויץ: חדלו להשתמש בשואה לצרכים פוליטיים, ובעיקר חדלו ממה שמכונה "מצעדי החיים". עצם השם מקומם: על אדמה ספוגת מוות אין מקום למצעדים. עליה מותר לדרוך רק בענווה, ללא הפגנתיות, ללא דגלי לאום.

חדלו מנאומים פטריסטיים נוסח "אמנם הייתה שואה, אבל עכשיו יש לנו מדינה וצה"ל", כאילו הדברים מתאזנים...

...חייבים להתמודד עם העבר, אך קודם כל לדאוג לעתיד. לאומנות יהירה, חוסר סובלנות לאחר ולשונה, אלימות במסווה של פטריסטיזם, אטימות למצוקת מבקשי מקלט, שנאה לערבים וחינוך לעלינות אינם מבשרים על הטמעת משמעות ההשמדה: שהרוע והאכזריות אינם פוסחים גם על עם בעל תרבות, מפותח מבחינה מדעית וכלכלית ככל שיהיה".

בברכת שלום, רות בונדי

מהטיול בכתה ד' אל ספר חדש / תמר וולפין

אירוע מרגש במיוחד, היה ערב ההשקה של ספרו החדש של אלישע וולפין. גילוי נאות: מדובר בבן שלי, ההערכה הרבה היא אובייקטיבית, דמעות ההתרגשות הן של האמא.

הספר "איכה" (מבטאים AYEKA) – פרשת השבוע מדברת עליך", הוא מבחר מתוך כשלוש מאות דרשות על פרשת השבוע שכתב אלישע לאורך למעלה מארבע שנים. אלישע כותב דרשה בכל יום ששי על פרשת השבוע, והיא נשלחת לקרוב לאלף נמענים במייל בעברית ובתרגום לאנגלית. חבר הקהילה, פרופסור אמריטוס שלמה מי-טל, שכבר הוציא לאור ספרים לא מעטים, הציע להוציא ספר ובו מבחר מהדרשות האלה. במשך חדשים רבים עסקו אנשים בהתנדבות בבחירת הדרשות שייכנסו לספר, ערכו עריכה לשונית, עטרו וערכו הגהות, ולאחר עבודה מצוינת של גרפיקאית - הספר הודפס, ובשבוע שעבר נערך ערב ההשקה. אני מעתיקה כאן חלק מהדברים שאמר הפרופסור מי-טל בפתיחת הערב:

"לפני כ-560 שנים, נפח בשם יוהן גוטנברג המציא את מכונת הדפוס ואותיות דפוס – והדפיס את הספר הראשון. בזה הוא עשה מהפכה ושינה גם את העולם היהודי. התלמוד הראשון הודפס כבר ב-1522 ולפני זה התנ"ך הראשון.

היום – מידי שנה מוציאים לאור בעולם 750,000 כותרים בכל השפות. לא עותקים, אלא ספרים שונים. ולפי הרבב גוגל, מאז גוטנברג, הוצאו לאור 134,021,534 כותרים. והערב – 134,021,535. אנו חוגגים את העשקת "איכה? פרשת השבוע מדברת עליך" (והייתי מוסיף: אליך).

מה מיוחד בספר של הרב אלישע? מדוע עלינו ליידע את כל מי שאפשר אודות הספר?

הפילוסוף הידוע **Dr Seuss** כתב פעם: ככל שתקראו יותר תדעו יותר דברים. ככל שתלמדו דברים, תלכו למקומות רבים יותר. ספרו של אלישע "איכה?" מביא אותנו למקומות רחוקים מאד – בתוך עצמנו. וזה נפלא.

כצרכן קבוע וצמא של דרשות אלישע, למדתי מהרב שלי – שאכן הפרשה מדברת עלי ואלי. ללא פרשנות הרב אלישע – אולי הפרשה מדברת עלי ואלי אבל בעקמ, בקול דממה דקה. בדרשות שלו ובספר, אלישע מסייע לכולנו לשמוע את המסר – והמסר הזה הוא תמיד מאד אישי, רלבנטי ועצמתי. מדהים כיצד הרב בספרו ובדרשות שמופצות בדוא"ל, מביא מידי שבוע, בשתי שפות, מסרים יצירתיים חדשניים, אישיים, מבלי לחזור על עצמו, ומעלה תהיות ושאלות מאתגרות..."

אחר כך דיבר אלישע, כשבמרכז דבריו הוא התייחס ל"מורי ורבי" אהרון דוד גורדון. בפעם הראשונה שהוא נפגש בו הייתה בטיול השנתי בכתה ד' לדגניה, ושם, בין הצפורים המפוחלצות והנחשים בתוך צנצנות בפורמלין הייתה תלויה

על הקיר תמונה של איש זקן מאד עם זקן לבן ועיניים חודרות. העיניים של האיש הזקן הזה (הוא היה אז בן 48!...) דברו ישר אל נשמתו של הילד בן העשר. אחרי שנים לא מעטות אלישע למד ביסודיות את כתביו ומכתביו של גורדון, והפעם הביא מכתב שנכתב בתשובה למכתבן של תלמידות יהודיות בברלין ובהן הוא מפציר בהן לא ללכת אחרי אידיאולוגיות כאלה או אחרות, אלא להיות נאמנות לעצמן. גורדון שנה אידיאולוגיות...

קנינו עוד 5 עותקים של הספר, החלפנו חיבוקים ונשיקות עם רבים מחברי הקהילה הנהדרת וחזרנו הביתה, עייפים אך מאד מרוצים...

תמר וולפין

דיווח: שיפוץ והרחבת בית יונתן צילה ב - ר

כפי שרובכם ראיתם העבודות החלו. היה עיקוב של כחודש חודשיים היות וקבלן המשנה (שמונה על ידי הקבלן שנבחר במכרז של המועצה האזורית), ברח לחו"ל וגרם לפיגור בכל שלבי התקדמות הפרויקט. מונה מנהל עבודה חדש ואנו לקראת התקדמות. לפני תחילת הבנייה ישנם הרבה שלבים של התארגנות: היה צורך לפנות את משרד בית יונתן ואת חדר 7 (פיזיותרפיה של פעם) ואת מרפאת השיניים.

האשקובית מועברת על ידי מנוף למשאית שתיקח אותה למטעים

פינוי גגון אסבסט

שליד מרפ' שיניים

לשמחתנו ריטה מצאה מחסן לאחסון את כל הציוד שהיה בחדרים וכן נמסר לבית יונתן משרד בשותפות עם הנוי. החלק הכואב לכולם הוא שהיה צורך לכרות עצים שנמצאים במתאר הבניה. האשקוביות שהיו מרפאת השיניים והפיזיותרפיה התגלו כמבנים ניתנים להעתקה. בא מנוף ענק ותפס בוים שעל הגג, הרים אותם למשאית שהעבירה אותם לשימוש המטעים. כמו כן היה צורך להוציא את צובר הגז שישב בשטח הבנייה החדשה, להחזירו לפזגז ובמקומו להביא בלוני גז גדולים.

גיא ומאור מורידים עצים

צובר גז יוצא לדרך

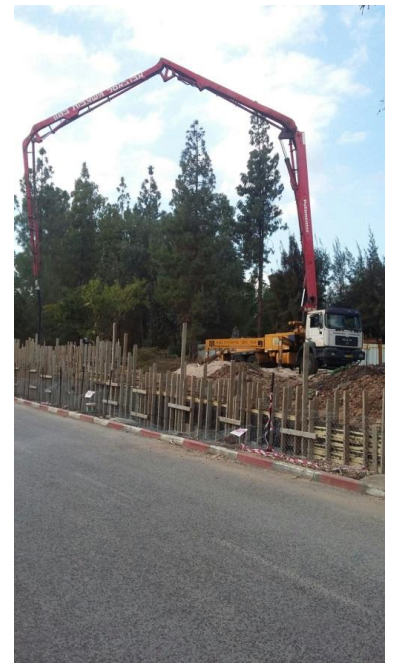

הכנה נוספת בעייתית לבניה הייתה המציאות שקווי תשתיות ראשיים עוברים מתחת למבנה המתוכנן. לכן זמן רב הושקע בהעתקת התשתיות על מנת שניתן יהיה לתקן תקלות בעתיד. לכן הייתה הפסקת מיים וגם הפסקת חשמל ואנו מבקשים את סליחתכם ומודים לכם על הסבלנות.

כל השלבים היו בתיאום עם בית יונתן מבחינת ניתוק מערכת גלאי עשן ומערכת קריאת אחות מהאשקוביות שנסעו למטע, השעות בהן מתבצעת העבודה, חיבור למים ולחשמל של הבית, העברת צינור של הספרינקלרים וחיבורו מחדש ועוד ועוד.

השלב האחרון לשבוע זה היה הורדת המכנף הנאה - העץ הענק שהיה ליד מרפאת השיניים, והשורש הענק שלו.

ביום ראשון יתחילו קידוחים בקרקע מאחורי בית יונתן לבניית היסודות ל 10 חדרים שכולם יהיו מוגנים ובעלי קירות עבים במיוחד. ושוב התנצלות על הרעש שיימשך כשישה ימים.

מורידים את המכנף הנאה

יוצקים קיר תמך לתשתיות
מוציאים את השורשים

רק טוב לכולם, צילה